

**VERSLAG VAN DE BUITENGEWONE VERGADERING VAN
PROVINCIALE STATEN VAN UTRECHT OP 5 JANUARI 2015
IN VERBAND MET DE INSTALLATIE VAN DE COMMISSARIS
VAN DE KONING W.I.I. VAN BEEK**

Presentielijst

vergadering 5 januari 2015

Voorzitter: W.I.I. van Beek, commissaris van de Koning
Griffier: L.C.A.W. Graafhuis

VVD mevr. drs. F.M. Alsem, Harmelen
mr. R.N.S. Emons, Bilthoven
drs. J. Germs, Renswoude
W.J. Joustra, Langbroek
drs. A.H.L. Kocken, Utrecht
drs. J.A.J. Konings, Vleuten
mevr. Y. Smit, Maarssen
mr. D.S.L. Tuijnman, Utrecht
G.H.J. Weierink, Maartensdijk
Z. el Yassini, Utrecht
mevr. dr. A.J. Vlam, Nieuwegein

PvdA mevr. drs. U.P. Blom, Driebergen
A. Essousi, Utrecht
ing. D. Kiliç, IJsselstein
drs. C. de Kruijf, Leusden
mevr. P.J. van Viegen MSc, Utrecht

CDA mr. J.M. Buiting, Utrecht
mevr. P. Doornenbal-van der Vlist, Lopik
ir. H. Graaff, Amersfoort
mevr. H. Nap, Vleuten
T. van Oosterom, Woerden
C. Westerlaken, Willige Langerak

D66 drs. J.G. Boerkamp, Utrecht
ir. N.J.P. Hoefnagels, Bunnik
ir. J.P.M. Peters, Bilthoven
drs. G.J.J. Smakman, Amersfoort

PVV mevr. E.J. Broere, Soest
R.G.J. Dercksen, Bosch en Duin
ir. H. IJssennagger, Bilthoven
drs. W.J. Ubaghs, Maarssen

GroenLinks drs. F.H.W. Bekkers, Bilthoven
mevr. A.C. Boelhouwer, Wijk bij Duurstede
J. Fastl, Utrecht
drs. B. Nugteren, Utrecht

SP M.H.O. Boer, Bilthoven
mevr. drs. S.N. van de Gein, Linschoten
ir. ing. Y.S. Lutfula, Utrecht
A.M. Meijer, Amersfoort

ChristenUnie drs. C. de Heer, Amersfoort
A.J. Schaddelee, Houten

SGP W. van Wikselaar, Driebergen

50Plus mevr. W.M.M. Hoek, Vreeland

PvdD W. van der Steeg, De Meern (PvdD)

Fractie De Vries -

Afwezig: drs. K.E. Driehuijs, De Meern (PvdA)
 J. Jacobs, Soest (PVV)
 dr. I.Thonon, Utrecht (D66)
 mr. E. de Vries, Amersfoort (Fractie de Vries)

Leden van Gedeputeerde Staten:
drs. R.W. Krol, Soest
J.W.R. van Lunteren, Hoogland
mevr. A.M.A. Pennarts-Pouw, Montfoort
drs. R.E. de Vries, Hollandsche Rading

Opening

De nieuw te benoemen Commissaris van de Koningin, de heer W.I.I. van Beek , wordt door de leden van Provinciale Staten met APPLAUS ontvangen.

De GRIFFIER leest het benoemingsbesluit voor:

“Wij Willem Alexander, bij de gratie Gods, Koning der Nederlanden, Prins van Oranje Nassau enz. enz. enz.

Besluit van 21 november 2014 op de voordracht van onze Minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties van 21 november 2014 nummer 2014-614645, directoraat Generaal Bestuur en Koninkrijksrelaties directie Arbeidszaken Publieke Sector afdeling politieke ambtsdragers Kabinet. Gelet op artikel 61 van de Provinciewet heb ik goed gevonden en verstaan met ingang van 1 januari 2015 te benoemen tot Commissaris van de Koning in de provincie Utrecht de heer W.I.I. van Beek met gelijktijdig eervol ontslag als waarnemend Commissaris van de Koning in de provincie Utrecht. Onze Minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties is belast met de uitvoering van dit besluit.

Wassenaar, 21 november, was getekend door de Koning en de Minister van Binnenlandse Zaken voor de uitvoering.”

MUZIEK

De heer VAN LUNTEREN: Ik wens u allen een heel goed nieuw jaar toe. Meestal is er een nieuwjaarsreceptie waar met name de Commissaris centraal staat. Dat gaat nu weer gebeuren maar nu moeten er ook nog andere mensen spreken.

Toen ik hier anderhalf jaar geleden stond, begon ik mijn speech met de woorden “Welkom terug, Willibrord”. Dat was de eerste installatie van Willibrord. Dat refereerde toen aan het feit dat de heer Van Beek al ongelofelijk lang aan deze provincie verbonden is. Wij mochten er toen van jou niet teveel over uitweiden maar overal kwamen we jou in deze provincie tegen. De grap is dat ik vandaag weer kan zeggen “Welkom terug, Willibrord”. Anderhalf jaar nadat jij hier aan de slag bent gegaan, mogen we het waarnemend deel weggummen en hebben we na vandaag weer een volwaardige Commissaris. Niet dat het voor jou veel uitmaakt omdat jij voor de volle honderd procent in je werk opgaat. Hij is de man die hier zo ongeveer 's avonds het licht uit doet. Als u denkt dat er op de bovenste verdieping van het provinciehuis veel lichtvervuiling is, dan komt dat omdat onze Commissaris het gebouw nog niet heeft verlaten. Alsof dat nog niet genoeg is, popt hij her en der weer op in menige gemeente. Diverse bestuurders uit gemeenten zijn hier ook aanwezig. Nou is Utrecht ook een prachtige provincie en daar zijn we trots op: een mooi landschap, cultureel erfgoed, economische kansen, dus een topregio. Dat was ook hetgeen dat we je zo snel mogelijk tussen de oren wilden brengen. We hadden daarover een dik dossier aangelegd, zodat je goed voorbereid zou zijn als je ergens zou komen te spreken. Maar Willibrord is niet van het lezen; hij is meer de man van het zien en van het ervaren. Dat heeft hij ook gedaan. Hij is er op uitgetrokken en binnen een mum van tijd was het niet alleen onze topregio, maar ook jouw topregio geworden. We hebben jou leren kennen als een goede ambassadeur van onze provincie. Je bent trots op de

provincie maar ook heel erg trots op het ambt van commissaris en om dat te mogen zijn. Ook ben je trots op het provinciehuis. Wij verblijven boven in kantoren die wel eens het gevoel van een vissenkomp geven; we zien de hele wereld aan ons voorbij trekken. Van tijd tot tijd zien wij ook Willibrord voorbij trekken met prominenten uit het bedrijfsleven, de politiek, familie, vrienden; alles komt voorbij en kan rekenen op een persoonlijke rondleiding van onze Commissaris. Willibrord, we hebben je in de afgelopen tijd beter leren kennen. Je bent meer dan een statige figuur. De bent een hele benaderbare en toegankelijke man met wie je van tijd tot tijd gezellig een kopje thee kunt drinken. Dat mag soms vaker van hem. Maar ook kun je van tijd tot tijd bij hem je dilemma's neerleggen. Hij is een man die nooit een kwaad woord spreekt over anderen, die zorgt voor gemoedelijkheid en teamsfeer binnen het college. Hij is een echte Brabander, een Bourgondiër, die van lekker eten en drinken houdt en dat zien we terug, ook in onze collegevergaderingen. Het was te doen gebruikelijk dat daar altijd koekjes stonden. Die koekjes hebben we moeten verstoppen omdat we goed voor onze commissaris willen zorgen.

We hebben je niet alleen leren kennen als een hardwerkende, statige man in pak en das (zelfs als hij het gras maait) maar ook een man van de gezelligheid. Een man die lekker knus met zijn drieën plaatsneemt in de dienstauto, die overigens dan wel een klein beetje krap wordt. Een Commissaris die het liefst tussen de middag, vanaf dag één, gezellig in de bedrijfskantine een broodje eet tussen de mensen, om te leren en te horen wat er allemaal op de werkvloer speelt. En eigenlijk ook wel een beetje de Commissaris van "Doe maar normaal, dan doe je al gek genoeg" en er prat op gaat in zijn vakantie er op uit te gaan om in de natuur te kamperen. Sinds vorig jaar heeft hij een tent waarin hij kan staan zodat hij niet meer hoeft te bukken bij het omkleden en bij het aandoen van schoenen. Dat verwacht je nou niet direct bij een Commissaris. Dat heeft ook collega Krol mogen ervaren toen hij in de parkeergarage een oude, vieze Alfa op de parkeerplek van de Commissaris zag staan. Hij vroeg de directeur of er een berichtje op de ruit kon komen, met het verzoek die auto weg te halen of er een wielklem op te laten zetten. Beste mensen, die oude Alfa is de auto waarin deze Commissaris zich verplaatst.

Heel duidelijk heeft het college ervaren dat deze Commissaris een man van de verbinding is, ook als het gaat om de verbinding met Den Haag. Dat is de echte wereld, daar gebeurt het allemaal echt, in ieder geval volgens de lezing van onze Commissaris. Mensen die hem kennen weten dat hij continu rond loopt met twee telefoons: een hele mooie fancy I-phone die door de provincie ter beschikking is gesteld en die met zijn technische kennis misschien niet het favoriete apparaat is van onze Commissaris, maar er is ook nog de oude Nokia 6210 die niet kapot te krijgen is en waar de Haagse hotline op binnen komt. Daar zitten alle nummers in van mensen die Willibrord kent. Het is erg mooi dat we daar van tijd tot tijd gebruik van mogen maken. Wanneer we hem in Utrecht nodig hebben, trekken we hem onder de Haagse kaasstolp vandaan. Dat wordt ook definitief wanneer hij zich in de buurt gaat vestigen. Willibrord, de verbinding met de samenleving leg je heel graag zelf. Je bent continu op pad in de provincie, legt graag werkbezoeken af maar ook laat je met enige regelmaat de mensen hier het Provinciehuis zien en maak je tijd vrij om het gesprek met ze aan te gaan, ze op

hun gemak te stellen. Typerend voor jou is dat je dan ook niet de aandacht voor kleine dingen uit het oog verliest. Je bent altijd in mensen geïnteresseerd en je hebt altijd een luisterend oor, ook als je in die oude Alfa op pad gaat om bv. op het laatste moment nog de lichtjes te ontsteken in de kerstboom bij IJsselstein.

De ervaring is dat, als je zo in de provincie staat, er toch wel afstand is. Dat heb ik ook zelf ervaren. Het is dan niet altijd gemakkelijk om contacten te leggen en om goed te weten wat er allemaal speelt. Het is goed dat we in jou een Commissaris zien die continu de verbinding probeert te leggen. Met jouw rijke achtergrond, met alle ervaring die je in je draagt, en alle bestuurslagen die je hebt gezien, weet je de verbindingen met onze gemeenten en onze waterschappen goed te leggen. Je kent het ambt, de belangen en de dilemma's van de burgemeesters en hun gemeenten. Jouw overtuigingskracht en betrokkenheid zijn de manier om het contact met hen te onderhouden.

Niet alleen de verbinding met buiten, maar ook de verbinding tussen GS en PS heeft jouw aandacht. Willibrord weet als geen ander wat het is om volksvertegenwoordiger te zijn. Met enige regelmaat, soms ook wel heel erg vaak, helpt Willibrord ons daaraan herinneren. Hij houdt ons scherp dat bv. de toiletten in de Sprinters worden geïnstalleerd van Breukelen naar Amsterdam, mevrouw Hoek. Dat zijn ook dingen waar het om gaat. De Commissaris blijft daar aandacht voor vragen, ook in het college, om uitvoering te geven aan hetgeen PS aan het college opdragen.

Willibrord, namens het hele college van GS mag ik je vandaag opnieuw welkom heten in ons midden. Wat ons betreft kan het niet veel echter dan dat je dat de afgelopen tijd hebt gedaan. Vanaf nu ben je onze officiële verbinder, ons officiële boegbeeld, en gummen we vandaag toch echt "waarnemend" definitief uit. Welkom terug Willibrord!

De heer NUGTEREN: Ik geef nu het woord aan de heer Janssen.

De heer J.J.L.M. JANSSEN, burgemeester Zeist: Goedemiddag meneer Van Beek, meneer de voorzitter, leden van Provinciale en Gedeputeerde Staten, familie en vrienden van de heer Van Beek, dames en heren. Een beetje curieus om hier vanmiddag te staan, om voor de tweede keer namens de Utrechtse Burgemeesters Willibrord van Beek te feliciteren en welkom te heten als Commissaris van de Koning in de provincie Utrecht. Om eerlijk te zijn, bij de voorbereiding be kroop me een wat ongemakkelijk gevoel. Had ik het in september 2013 soms niet goed gedaan? Moest ik dit opvatten als een herkansing? Mijn twijfel werd nog meer gevoed toen ik bericht kreeg dat de heer Van Beek af zag van het klankbordgesprek dat hij op 17 december jl. met mij zou voeren. Wat is er toch aan de hand? Gelukkig dat er twitter is en zo rond het tijdstip dat ik eigenlijk bij de Commissaris had moeten zitten, zag ik op die dag een hoop reuring op mijn tijdlijn ontstaan. Het was de RVD. Koning beëdigt Willibrord van Beek als nieuwe Commissaris van de Koning in de provincie Utrecht. Een droge tweet maar verrijkt met een imponerende foto. Willibrord, de borst vooruit, de buik wat ingehouden, legde ten overstaan van de Koning de eed af. Het hele land leefde mee. Twitter ontplofte nog net niet. Mijn nieuwsgierigheid won het van mijn onzekerheid want curieus was het zeker, deze herhaling. Het

leek me zelfs een unicum in de Nederlandse geschiedenis. Hoe had Willibrord dat klaar gespeeld? Daar moest wel een verhaal achter zitten, stof voor een toespraak, en resoluut toog ik aan het werk. Het was bijna kerstreces dus ik had lekker de tijd, niemand die iets merkte van mijn intensieve speurtocht van Bernheezee, via Den Haag en Utrecht en nog veel verder, maar daarover straks meer. Ik zocht eerst mijn oude notitieboekje op uit september 2013, en herlas mijn eerdere speurwerk dat begon bij de Peregrinatio, de zwerftocht van de Engels/Ierse monnik Willibrord die met een missie naar Utrecht kwam. Zo was jij, Willibrord de jongere, de grote rivieren overgestoken naar het Sticht met jouw eigen missie en opdracht die wij, Utrechtse burgemeesters, toen nog niet kenden. Maar we hadden al wel zo'n vermoeden dat je in de voetsporen zou willen treden van je illustere voorganger die onsterfelijk werd met zijn vastberadenheid en strategisch inzicht. Hoe dicht hadden we bij de waarheid gezeten? In ons vermoeden lag de sleutel van het hele verhaal al besloten. Ik pakte de draad uit 2013 weer op. De eerste nieuwe ontdekking was al veel betekenend. Gewoon een toevalstreffer via Google: Willibrord, dat betekende de wilskrachtige speerpuntstrijder. Deze symbolische aanwijzing versterkte mijn gevoel dat de tweede installatie van Willibrord van Beek misschien wel de uitkomst was van een complex strategisch spel. Een beetje geluk moet een onderzoeker hebben. Eigenlijk was het een geval van serendipiteit. Bij het opruimen van stapels oude kranten viel mijn oog op een klein bericht waarin minister Plasterk meedeelde dat oud kamerlid Willibrord Van Beek voorzitter zou worden van de commissie Elektronisch Stemmen. Dat berichtje bracht me op het idee om een kop koffie te gaan drinken met een oude bekende uit Haagse kringen, gewoon gezellig een beetje bijpraten, nee, ik onthulde die oude bekende niets van mijn motieven en nee, zeker niet, ik kan u helaas ook niet vertellen wie hij was. Maar geloof me, na dat kopje koffie was ik een stuk verder met mijn verhaal. 't Was allemaal begonnen in de Haagse wandelgangen. Willibrord van Beek en Ronald Plasterk kennen elkaar, vanzelfsprekend. En op enig moment gebeurde het dat de minister graag wat aan de toekomst wilde gaan werken. Willibrord heeft een goede reputatie, echt zo iemand waarbij je in vertrouwen te rade kunt gaan. De minister zocht hem dus op en vroeg: zeg Willibrord, heb jij voor mij een advies dat goed werkt op mijn populariteit? Willibrord schrok niet van dat verzoek, althans niet zichtbaar. Zijn blik werd onderzoekend, wat verwonderend misschien, maar toch uitnodigend. Wie hem kent weet precies hoe dat er uit ziet. Tja, antwoordde hij, ja ik heb wel een advies voor je. Grote kans dat je ermee gaat scoren. Volgens mij is de tijd rijp voor een grondige en samenhangende herziening van het binnenlands bestuur. Zo'n grand design, weet je wel? Zoiets kan je onsterfelijk maken, een nieuwe Thorbecke. Ronald knikte verheugd maar Willibrord was nog niet klaar. Ik reken wel op een kleine tegenpresta.....nog voor hij was uitgesproken zat de Minister al recht op. Willibrord, volgend jaar roep ik een belangrijke nieuwe commissie in het leven, Elektronisch Stemmen, en jij met jouw passie voor de digitale wereld bent de beste voorzitter die ik maar kan bedenken.

Willibrord humde en zogenaamd verstrooid klikte hij wat rond op zijn antieke Nokia. Ach ja, zei Willibrord, als ik jou een plezier kan doen met zo'n koelstemkast.... En meteen daarna, zonder op te kijken, ik wil mijn hele leven al

de rivier over naar Utrecht. Ik vind gewoon dat ik daar thuis hoor, dat snap je wel. Historisch en zo. Nu pauzeerde Willibrord kort. Hij rechtte zijn rug en boog zich een klein beetje naar voren. Wat dacht je van Commissaris? Ronald, als jij het regelt dan ben ik je man. De minister verbleekte. Stel dat hij dit ooit zou moeten uitleggen? Maar hij hield zich groot. Willibrord, zo doen we het maar je begrijpt ongetwijfeld dat meer dan waarnemend Commissaris er voorlopig niet in zit. Waarop Willibrord moet hebben gedacht: Ach, beter een half ei dan.....

Opgewonden door de roddel van mijn Haagse informant stapte ik in de trein naar huis maar daar achter mijn bureau met mijn schrijfblok voor mijn neus, zakte mijn enthousiasme. Hoe relevant was dit nog? Was het geen achterhaalde ouwe koek waarvan iedereen zou zeggen dat ik dit in september 2013 al had kunnen weten? Ik keerde terug in de realiteit. Het onderzoek was nog lang niet klaar, ik moest zien te reconstrueren wat er sindsdien was gebeurd. Reken maar niet teveel op mij met de kerst, zei ik tegen mijn vrouw Karin, ik ben nog een beetje druk. Discreet raadpleegde ik mijn collega's onder het mom van inspiratie. In kwesties als deze kan elk stukje informatie de ontbrekende schakel zijn. Weten jullie misschien leuke anekdotes? Is iets je aan Willibrord opgevallen? En gelukkig, daar kon ik weer verder mee. Zo was het al gauw opgevallen dat Willibrord zich vanaf de eerste dag geen waarnemend Commissaris van de Koning noemde, maar gewoon, nou ja wat is gewoon, Commissaris van de Koning. Eerlijk gezegd was dat een onderwerp van gesprek geweest onder burgemeesters. Klopte dit staatsrechterlijk wel? Ja, ja, hoor, het mocht wisten sommigen te vertellen, al leek het hun niet van bescheidenheid te getuigen. Maar met de wetenschap van nu moest ik er misschien toch meer achter zoeken. Nog iets anders sprong in het oog. Meteen na zijn eerste installatie begon Willibrord enthousiast aan een tour langs alle Utrechtse gemeenten. Niet zomaar eventjes een handje komen geven, nee, uitgebreid en goed voorbereid op de inhoud, charmant op de relatie, serieus en ontspannen. Tja, dat maakte natuurlijk een erg goede indruk. Zo bezocht hij een biologische wijngaard in Zeist waar hij professioneel zijn Bourgondische teleurstelling verborg; de eerste oogst was pas volgend jaar. En hij ging naar De Ronde Venen waar hij zich liet rondvaren over de Vinkeveense Plassen. Dat zou je met een beetje fantasie als een bestuurlijke grensverkenning kunnen beschouwen. Exemplarisch beste mensen, was de opening van de museumbunker in de Grebbelinie. Het weer was erbarmelijk, de regen stroomde, de wind loei en woei, code geel heet dat. Kerstmarkten werden afgelast, parachutisten bleven thuis maar Willibrord stond stoer op zijn post daar in Leusden. Hij overhandigde niet alleen officieel de sleutel van de bunker maar strooide daarna ook nog een handvol klaprooszaad over de liniedijk. Onze Willibrord, als vredesstichter in de storm. Dat beeld klopte aan alle kanten. En al was ik er niet bij, ik zie hem daar gewoon staan. Die grote man die altijd al wist dat hij in Utrecht thuishoorde, weloverwogen, niet bang, vastberaden en ongemerkt strategisch. Een gedroomde Commissaris. Zo langzamerhand vormden de puzzelstukjes een verhaal en dat mocht ook wel want het was bijna Nieuwjaar. Deze tweede installatie van Willibrord was de gewenste, onvermijdelijke uitkomst van een complex strategisch spel. Klaar? Nee, nee, helemaal nog niet. Het knaagde nog. De uitkomst klonk dan wel logisch maar de plot moest toch meer verrassend zijn dan dit. Net zoals de werkelijkheid dat

meestal is. U mag wel weten, ik sliep wat onrustig, zoals altijd in de aanloop naar een toespraak. Ik lag 's nachts te woelen en begon te dromen. Het leken wel visioenen. In de eerste droom zag ik de Brennerpas waar een zwarte Alfa Romeo 166, u weet wel, zo'n elegante klassieker, langzaam bergopwaarts pruttelde. Er zat een grote man in, veel te groot voor zo'n Italiaanse auto. Naast hem een kleine gestalte, die paste dan weer wel, met een modieuze deukhoed. Heel gek, heel gek, hoe associatief je soms kunt zijn in je dromen. Toen ik wakker werd wist ik meteen dat het Willibrord was geweest in die Alfa. Die doet niets liever dan sportief rondtoeren, was mij verteld. Als Commissaris, waarnemend of niet, kom je wat dat betreft weinig aan je trekken. Zo af en toe wil je er wel eens op uitbreken zonder chauffeur. Wie zijn passagier was had u al geraden. Maar waar reden die mannen heen? Als ik het geweten had, had ik u het nu meteen verteld. Maar er gingen nog een paar dagen over heen voor het tweede visioen zich aandienende. In de tweede droom zag ik weer diezelfde zwarte Alfa 166. Hij zwoegde door de heuvels, gevolgd door een grijze rookpluim. Later hoorde ik dat hij al meer dan 4 ton op de teller had. Vaag zag ik in de auto het silhouet van twee mannen waarvan één met de bekende modieuze deukhoed. Ze stopten voor de poort van Castel Gandolfo bij het Pauselijk zomerverblijf. Het nummerbord van de Alfa bleef nog lang in beeld: 30-RK-ZL. Verlicht werd ik de volgende ochtend wakker en met een beetje combineren en deduceren zou de rest van het verhaal zich zelf vertellen. Het kwam goed. Na een half jaar in het Utrechtse wist Willibrord allang wat hij wilde: nooit meer weg. Maar ja, die toezegging had hij nog steeds niet binnen. Goede raad was duur en hoe lastig was het niet om waar dan ook in ons land een vertrouwelijk gesprek te voeren. Op zekere dag had Willibrord daarom naar zijn oude Nokia gegrepen en de Minister op zijn 06 gebeld. Ronald, het gaat niet goed zo. Er is maar één die ons kan adviseren, onfeilbaar nog wel. Ga je mee? De minister had aan een half woord genoeg, hij had ook op een katholieke school gezeten en nog diezelfde avond gingen ze op pad. Willibrord neuriede de Matthäus in opperbeste stemming. Hij voelde zich een waardig opvolger van de oude missionaris die eeuwen eerder te voet naar Rome was gereisd om de Paus te winnen voor zijn zaak. Tot zover klopte alles, alleen bleef dat nummerbord me nog bezighouden tot ik op nieuwjaarsdag De Da Vinci code doorbladerde. Een derde visioen openbaarde zich, een geheime boodschap.

Triomfantelijk, als een echte cryptoloog, kraakte ik de code achter het Pausbezoek. 30-RL-ZL: dertig is het getal met de Bijbelse betekenis van bepaling van leiderschap. Op de leeftijd van dertig jaar werd Jozef onderkoning van Egypte. Onderkoning, jawel. RK is rooms-katholiek, dat behoeft geen uitleg. En ZL? Dat kon alleen maar ziel betekenen. Want wat is leiderschap zonder bezieling?

't Is vast een gemoedelijk gesprek geweest daar in Castel Gandolfo met de wijze Franciscus. Het ging ongeveer zo, althans dat denk ik.

Dat hele grand design, het wordt niks, sprak de Minister, er is geen visie, geen samenhang. Willibrord zweeg wijselijk. Hij keek slechts rond, verkennend en uitnodigend tegelijk. De Paus knikte. Dat was genoeg. Ik trek de stekker eruit, riep de Minister opgewekt, finito. Dat klonk best Italiaans. En ik dan, vroeg

Willibrord? Blijf jij nou maar, zei Ronald, jij hoort daar en het voelt vertrouwd. De Paus knikte nog eens, welwillend, dat weet ik zeker.

Op 23 juni 2014 stuurde de minister zijn brief aan de Kamer. Hij deelde mee dat er geen wetsvoorstel voor de Noordvleugelprovincie ingediend zou worden.

Daarna, beste mensen, volgde de ontknoping snel. Het kon niet anders lopen dan dat Willibrord, die zich in korte tijd zo geliefd had gemaakt, werd aangewezen als de enige echte Commissaris van de Koning in de provincie Utrecht. Achteraf bekeken lag dat vanaf het begin al besloten in de historische context. Op dit punt aangekomen maakte een gevoel van opluchting zich van mij meester. Het hele verhaal klopte niet alleen als een bus, het had zelfs een overtuigend happy end. De historie van Het Sticht was recht gedaan en eens en vooral Willibrord zou blijven.

Beste Willibrord, net als je beroemde voorganger blijf jij geen voorbijganger te zijn. Dit is een gedroomde ontknoping. Van harte wens ik je toe een fijne tijd in het Utrechtse. De Utrechtse burgemeesters werken daarin graag met je samen. Collegiaal, energiek en met vertrouwen. Nogmaals Willibrord, van harte welkom.

De PLV. VOORZITTER, de heer NUGTEREN: Geachte collega's, dames en heren, heer van Beek, beste Willibrord. Toen u in september 2013 aantrad als waarnemend Commissaris, stelde u onverkort uzelf niet als een waarnemer te willen beschouwen, iemand die even op de winkel komt passen. "*Want ik ben een volwaardig Commissaris*" zei u. En dat was u ook en dit is dan ook het moment, een ander moment komt er niet, om u daarvoor te bedanken. Zou u niet gebleven zijn, dan zou u nu met dankbetuigingen overladen zijn, u zou als Commissaris en als mens getypeerd zijn en de terechte waardering zou zijn uitgesproken. Dit zal u vandaag echter toch wel enigszins moeten missen, want het werk blijkt niet gedaan, het begint nu. En of die dankbetuigingen er dan nog in de toekomst zullen komen Tja, we zullen zien.

Maar op dit moment, toch een woord van dank voor de wijze waarop u het waarnemerschap heeft vervuld. U deed dat op een bijzonder prettige manier, straalde rust uit, was een beminnelijk voorzitter van deze Staten die volop ruimte gaf voor debat, nam de Rijkstaken uiterst serieus en trok enthousiast de provincie in. We konden dat laatste onder meer volgen via uw accuraat bijgehouden weblog waarop wij u in wisselende outfits tegenkomen: met helm, zonder helm, in smoking of in een Pink Panther-achtige regenjas. Het ging over bedrijven, over olifantengras, over innovatie, over Maxima en soms ook over minima.

Het is duidelijk gezien uw sollicitatie dat de afgelopen periode u naar meer heeft doen smaken en gezien de voordracht door deze Staten, bleek dat wederzijds. U bent een man die naar voren kijkt, en dat siert een boegbeeld. Anderhalf jaar was voor u niet genoeg en u bent weliswaar een ingetogen mens, u zult het ongetwijfeld als een moment van persoonlijk succes hebben ervaren, dat u ook op eigen kracht Commissaris geworden bent en dat u door deze Staten bent voorgedragen. Het zij u oprecht gegund.

In de afgelopen 16 maanden dat u Commissaris van onze provincie was, is er het nodige veranderd. De politieke situatie nu is echt anders dan toen u aantrad. Dat is niet het gevolg van uw optreden, maar vooral van het besluit dat de regering heeft genomen om de fusie tot een Randstadprovincie niet door te zetten. Een

besluit waaraan voorafging dat ook deze Staten na uitvoerig debat, na consultatie van relevante partijen in de provincie, na peilingen onder de bevolking en na verschillend onderzoek, tot de conclusie waren gekomen dat het voor de provincie beter zou zijn om niet in de gedachte fusie te stappen. Een standpunt dat ook voor de andere betrokken provincies gold en dat door een meerderheid van de Eerste Kamer leek te worden gaan ingenomen. Hiermee hebben de Utrechtse Staten niet alleen een signaal afgegeven, maar ook een ambitie verwoord. Wij zijn het nu aan onze stand verplicht om dat dan ook waar te maken, om te laten zien dat we het in de huidige provinciale vorm beter zullen doen dan wat de regering voor ons in petto had.

En dat stelt hoge eisen aan deze Staten, ook na de verkiezingen. Stelt eisen aan de besluitvorming en het debat dat daar aan voorafgaat, stelt eisen aan het nieuw te vormen college van Gedeputeerde Staten, aan de nieuw te vormen coalitie, maar evengoed ook aan de oppositie en aan de verhouding tussen coalitie en oppositie. En het stelt, laat ik dat niet vergeten, hoge eisen aan het provinciaal apparaat.

Commissaris, u zult 'm al wel voelen aankomen, in al deze processen speelt u een rol, vaak als voorzitter, soms als boegbeeld, als bruggenbouwer, als bewaker van processen, als vertegenwoordiger en ook als rustpunt en anker in de bestuurlijke dynamiek die ook de provincie kent. U bent een bestuurder met zo'n 40 jaar ervaring in het openbaar bestuur met een grote persoonlijke affiniteit met de volksvertegenwoordiging, dus wij zien uw houding en uw optreden met vertrouwen tegemoet, maar voor ons, voor u, voor allen ligt de lat hoog.

En het gaat ook ergens om. Utrecht behoort tot de economisch sterkste regio's in Europa, in combinatie met grote landschappelijke en stedelijke schoonheid maar dat gaat niet vanzelf. Daar is en moet keihard voor gewerkt worden. Utrecht heeft de mogelijkheid om zowel een zeer aantrekkelijke provincie te zijn, en velen een thuis te bieden, om werkgelegenheid te bieden voor zeer velen en om deze werkgelegenheid ook steeds meer duurzaam te laten zijn. En besturen doet er ook hierbij toe. De vraag is en blijft: hoe gaat het met onze regio, wat zijn de maatschappelijke uitdagingen richting 2020 en wat is onze rol als provinciaal bestuur?

Wij weten inmiddels redelijk goed hoe we er als regio voor staan. Recent verscheen de feitenfoto, de Staat van Utrecht en een trendverkenning over relevante maatschappelijke ontwikkelingen. Grote uitdagingen die ook hun weerklank vinden in het Utrechtse. Bij alle verschillen tussen de politieke partijen in aanpak zijn er toch een aantal grote gemene delers in de kernthema's als je de kersverse verkiezingsprogramma's ziet. Ik noem enkele krenten uit de pap als voorbeeld : het borgen van een blijvend innovatieve regionale economie, het vraagstuk van de duurzame energievoorziening, het creëren van nieuwe oplossingen voor ontwikkeling en beheer van natuur en erfgoed en het garanderen van bereikbaarheid en mobiliteit voor een ieder.

Kortom, er liggen de komende vier jaar een aantal stevige inhoudelijke strategische uitdagingen. Uitdagingen waarbij van de provincie een actief en verbindend bestuurlijk optreden wordt gevraagd. Voor die verbindende rol in het Utrechtse netwerk bent u als Commissaris van de Koning een spilfiguur. De Provinciewet zegt dat in artikel 175 lid 1 ook met zoveel woorden: "De

commissaris ziet toe op: een tijdige voorbereiding, vaststelling en uitvoering van het provinciaal beleid en (...) op een goede afstemming tussen degenen die bij daarbij zijn betrokken"

Dames en heren, collega's, Willibrord, bij een Commissaris draait het, hield ik u met de Provinciewet voor, ook veel om goede verhoudingen. Bij uw komst in 2013 werd u getypeerd als een heer in voorkomen en gedrag, en dat bent u ook gebleken. Maar zoals we allen weten, goede verhoudingen vergen veel inzet en werk. Die zijn er niet vanzelf. Voor wat betreft de Staten, deze zullen na de verkiezingen in maart weer voor een deel anders zijn samengesteld, met veel nieuwe mensen die het liefst direct aan de slag gaan. En daar is gelijk al werk aan de winkel voor de nieuw benoemde Commissaris. Want zoals collega Doornenbal er in de laatste begrotingsbehandeling in deze Staten nog eens op wees, vertrouwen is de basis van ons politiek bestel en ons handelen. Vertrouwen is noodzakelijk om tot resultaten te komen. Vertrouwen, wat niet hetzelfde is als gelijklopende meningen, en meer is dan respect, wat er overigens wel aan vooraf dient te gaan. Het gaat om het over en weer herkennen en erkennen van achterliggende motieven, om openheid, om geduld. Het is de wetenschap dat discussiëren kan bijdragen aan de kwaliteit van de besluitvorming. Zonder wrijving geen glans, maar alleen wrijven volstaat niet. Wel nu, in dit speelveld kunt u uw talenten verder ontplooiën, als heer, als Commissaris en als mens.

Bij uw aantreden in september 2013 stelde u de lat hoog te leggen, wij veronderstellen dat u dat dadelijk weer zult zeggen. Nu op nog meer ervaring en kennis gebaseerd en op nog meer wil om de provincie te dienen. Want zoals u toen ook uw voorganger Beelaerts van Blokland citeerde: *"Het commissarisambt is stellig een mooi ambt en het wint nog aan vervullingsperspectief wanneer het in de provincie Utrecht mag worden uitgeoefend."*

Wij wensen u veel succes en geluk en kijken uit naar een voortzetting van de vruchtbare samenwerking zoals deze zich in de afgelopen periode heeft ontwikkeld.

Ik wil u graag naar voren roepen om de hamer te overhandigen.

De heer VAN BEEK: Leden van Provinciale Staten, leden van Gedeputeerde Staten, geachte gasten, lieve familieleden. Om te beginnen wil ik allen, en allen die u lief zijn, een heel gelukkig Nieuwjaar toewensen. Ik spreek de wens uit dat 2015 wordt wat u er van verwacht, persoonlijk, zakelijk en politiek. Ik maak gebruik van de gelegenheid om iedereen te bedanken die betrokken is geweest bij mijn benoeming tot Commissaris van de Koning in de provincie Utrecht. Op de eerste plaats dank ik zijne Majesteit de Koning die door zijn handtekening het Koninklijk besluit definitief heeft gemaakt. Daarnaast dank ik de Koning heel specifiek voor de moeite en de tijd die hij genomen heeft om mij op het paleis te beëdigen. Ik dank het Kabinet, met name de Minister van Binnenlandse Zaken, de heer Plasterk, voor mijn benoeming en de leden van de vertrouwenscommissie en de leden van Provinciale Staten voor de voordracht. Ik ben zeer vereerd met het vertrouwen dat door de Staten van Utrecht is uitgesproken door mij als eerste op de voordracht te plaatsen. De vorige keer, toen ik deze functie tijdelijk mocht vervullen, kon u nog niet zeggen of u wel voldoende op de hoogte was wie u binnenhaalde. Maar nu, na een proefperiode van bijna anderhalf jaar, wist u wat

u zou krijgen en mijn dankbaarheid voor het vertrouwen is daarmee alleen maar groter geworden. Ik zal mijn uiterste best doen om de verwachtingen waar te maken. Ik ben een aantal sprekers buitengewoon erkentelijk voor de zeer vriendelijke woorden die in mijn richting zijn gesproken. In de eerste plaats de heer Van Lunteren die namens het college sprak. Ik heb met heel veel plezier de afgelopen anderhalf jaar met dit team mogen werken. Het is een voorrecht om aan een team met deze kwaliteiten leiding te mogen geven. Het is inderdaad waar. Ik vind het erg belangrijk dat in zo'n team de persoonlijke verhoudingen goed zijn. Ik let daar ook op. Ja, het is waar dat ik een groot netwerk heb maar dat vraagt wel onderhoud. Dat is ook niet vanzelf ontstaan. Dat wil zeggen dat je veel mensen ontvangt, tijd in mensen stopt en zorgt dat je op de hoogte blijft. Dan is het mogelijk om elkaar, als het een keer nodig is, ook heel direct te ontmoeten of te benaderen. Elke keer heb ik daarvan voor de diverse functies die ik ook in het Utrechtse mag vervullen, gebruik kunnen maken. Er was één functie waarin ik de afgelopen periode iets meer tijd aan heb mogen besteden. Dat was het voorzitterschap van de commissie die zich bezighield met Elektronisch Stemmen. Ook Koos Janssen heeft daar iets over gezegd. 't Is ongelofelijk om met de beste experts uit dit land op het gebied van automatisering en hacking, en alles daar om heen, te mogen werken en dat samen met een aantal mensen uit het openbaar bestuur. De mensen uit het openbaar bestuur dachten dat de problemen redelijk overzichtelijk waren en snel zouden kunnen worden opgelost. Wanneer de echte technici er bij zijn, blijkt het veel ingewikkelder te zijn. Ik heb daar met veel plezier aan gewerkt. Ik hoop dat de Minister daarmee succesvol verder kan.

Kortom, het was een voorrecht om met jullie de afgelopen tijd te werken en dat heeft zeker meegespeeld bij mijn overwegingen om een brief te schrijven om te kijken of ik deze periode nog wat zou mogen verlengen. Koos Janssen, ik heb bewondering voor die enorme verhalen die je tot in detail uitwerkt. Hoe kom ik nou in Godsnaam aan m'n nummerbord? Er is toch helemaal niemand in de zaal die dat weet! Het was een prachtig verhaal en dat laat ik zo. Ik haal er natuurlijk wel een paar boodschappen uit. Ik vind het erg plezierig om met de gemeenten en de gemeentebestuurders te werken. Natuurlijk kan ik eindeloos allerlei rapporten zitten doorkijken en stukken zitten lezen maar het er zijn en het ervaren en je laten zien is voor mij een hele belangrijke manier om contacten te leggen. Ik doe dat met heel veel plezier. Het zijn in de afgelopen jaren enorme werkweken geweest maar dat ben ik gewend.

Er wordt mij wel eens gevraagd of ik hobby's heb. Dat leg ik dan uit: ik heb hobby's en ik heb ze vanmiddag meegenomen. Ze zitten met z'n drietjes op de eerste rij. Daar besteed ik ook mijn tijd en belangstelling aan. Ik vind het prachtig dat de kleinkinderen er vanmiddag bij zijn.

Bas, dank voor je mooie woorden. Ik heb er nooit een geheim van gemaakt dat ik in de eerste plaats voorzitter van de Staten ben. Ik vind de omgang met de Staten erg belangrijk en dat het college van GS de Staten moeten accommoderen en ervoor moeten zorgen dat de onderwerpen, die geagendeerd zijn, ook terug te vinden zijn bij datgene wat wij doen. Het is een uitdaging dat er nieuwe Staten aan komen. Ik realiseer me dat we nu met een ingelopen team werken maar dat we daar vanaf maart dit jaar weer fors in moeten investeren. Ik wil dat ook erg

graag. Ik zal op al die punten die je hebt genoemd, beschikbaar zijn om in overleg met de Staten en de nieuwe fracties en nieuwe fractievoorzitters te kijken hoe we ons werk in de komende tijd weer zo goed mogelijk kunnen vormgeven.

Ik ben erg blij dat de Staten gezegd hebben “doe het nog maar een tijdje”. Ik heb gewacht tot de profielschets er was, ik heb nauwkeurig gelezen of er bijzinnen in die profielschets stonden die het voor mij moeilijk maakten om te solliciteren. Die vond ik niet, ook geen opmerking dat men iemand zocht voor wie het nog niet de eindfunctie was, of zinnen waarvan ik dacht dat ik daarmee niet zou worden bedoeld. Ik heb dat zorgvuldig bestudeerd en uiteindelijk de beslissing genomen om nog een keer te solliciteren. Dit weekend kwam ik een tekstje tegen van de zanger Udo Jurgens wat mij erg aanspreekt. Als u mij neuriënd hoort langskomen dan kan het goed zijn, dat het die tekst is:

Mit 66 Jahren, da fangt dat Leben an

Mit 66 Jahren, da hat man Spass daran

Mit 66 Jahren, da kommt man erst in Schuss

Mit 66 Jahren, ist noch lang niet Schluss.

APPLAUS

Ik dacht: als hij dat zingt, dan kan ik ook nog wel een tijdje door.

Ook wil ik graag de volgende opmerkingen met u delen.

De politieke aanleiding voor de benoeming van een waarnemend Commissaris was gelegen in de discussie rond de mogelijk vorming van de Noordvleugelprovincie, in het spraakgebruik ook wel aangeduid de P3. Nu het Kabinet heeft besloten niet door te gaan met dit project, was er ruimte voor een permanente benoeming. De reden voor het stopzetten van dit project is het gebrek aan gemeenschappelijk inzicht ten aanzien van de randvoorwaarden voor een dergelijk grote provincie. De vraag wat voor een soort bestuur zo'n landsdeel zou moeten hebben, en welke taken en bevoegdheden daarbij horen, was onvoldoende uitgewerkt. Daarnaast was het niet duidelijk welke middelen daarbij zouden moeten horen. Ook was onvoldoende duidelijk wat er daarna met de andere provincies zou moeten gebeuren. Uiteindelijk werd het Kabinet het niet eens met de betrokken provinciebesturen en bleek ook dat er in het Parlement onvoldoende draagvlak voor deze verandering was.

Voor ons blijft nu de taak om gezamenlijk met andere provincies na te denken over de toekomst van het middenbestuur in Nederland. Utrecht is een belangrijke draaischijf. Niet alleen als het gaat om het openbaar vervoer, en het vervoer over de weg, maar ook bestuurlijk zijn we het middelpunt van het land. De as Amsterdam-Utrecht-Eindhoven wordt steeds belangrijker. Dat vraagt van onze regio samenwerking in zowel noordelijke als zuidelijke richting. Noordelijk zien we steeds meer samenwerking binnen de Noordvleugel. De provincies Noord-Holland, Flevoland en Utrecht gezamenlijk met de steden Amsterdam, Almere en Utrecht zoeken elkaar steeds meer op. Daarbij gaat het niet alleen om het openbaar bestuur maar gaat het vooral om het onderwijs, het bedrijfsleven en de overheden gezamenlijk. Een tweede as, die voor ons steeds belangrijker wordt, is de verbinding Utrecht-Foodvalley. Het belang van gezondheid en gezond voedsel wordt steeds duidelijker. Voor Utrecht geeft dat een uitdaging in de samenwerking in de richting van Gelderland. Ook mag niet vergeten worden dat

de Economic Board Utrecht grote inspanningen verricht ten behoeve van de driehoek Utrecht-Amersfoort-Hilversum, waar geweldige ontwikkelingen plaatsvinden.

Tenslotte moeten wij ook ons best doen om ons werk zo efficiënt mogelijk te blijven uitvoeren en daarbij zijn goede bestuurlijke contacten met Noord- en Zuid-Holland, Flevoland en Gelderland van het grootste belang.

Kortom, de dreiging van een gedwongen fusie is voorbij. De uitdaging om het nu zelf beter te doen blijft onverminderd grote prioriteit houden. Werken aan deze uitdaging wordt alleen maar interessanter. Utrecht is niet voor niets uitgeroepen tot topregio. Wij hebben de beschikking over drie universiteiten, een zeer hoog opgeleide bevolking en een bedrijfsleven dat steeds internationaler wordt qua samenstelling en contactenpatroon.

Het duurt niet lang meer tot er gekozen kan worden voor een nieuw Utrechts parlement. Daarna wordt er een nieuw bestuur gevormd op basis van een nieuw collegeprogramma. Ik heb veel waardering voor al die partijen en personen die zich grote inspanning getroosten om onze democratie vorm en inhoud te geven. De politiek is niet altijd populair. De inspanningen zijn echter buitengewoon groot en van eminent belang voor onze Utrechtse samenleving. Ik hoop dat er op 18 maart vooral Utrechts gestemd wordt en dat er beoordeeld wordt op basis van ieders prestaties van de afgelopen jaren en de plannen voor de komende jaren. Dat de leden van Provinciale Staten ook kiesman zijn voor de verkiezing van de leden van de Eerste Kamer is daarbij slechts een nevenaangelegenheid. Ik verheug mij zeer om ook de komende jaren weer uw voorzitter te zijn en leiding te kunnen geven aan de Staten. De Utrechtse gemeenten zijn na de verkiezingen weer hard aan het werk gegaan. Veel extra zaken komen op hen af en nu zal blijken of alle inspanningen, gericht op het overnemen van nieuwe taken, voldoende zijn geweest. Het college van GS heeft de afgelopen maanden een groot aantal kennismakingsbezoeken gebracht aan nieuwe colleges van B&W. Daarnaast heb ik als Commissaris nog een groot aantal werkbezoeken gebracht. Ik heb een goede indruk gekregen van de problemen waar de gemeenten voor staan en de prioriteiten waarvoor men gekozen heeft. Belangrijk is ook dat het provinciaal bestuur en de gemeentebesturen steeds meer als collegiaal bestuur werkzaam zijn. Natuurlijk, met ieder zijn eigen verantwoordelijkheden maar gericht op samenwerking. Wat voortkomend uit de rijkstaken van de Commissaris veel aandacht vraagt, is het op niveau houden van het burgemeesterscorps. Ik ben trots op het corps van de Utrechtse burgemeesters. Met groot respect zie ik waar ze allemaal voor komen te staan. Waar mogelijk probeer ik steun te geven. Opvallend is ook de doorstroming die er is. Het afgelopen jaar heb ik een aantal tijdelijke voorzieningen moeten treffen en tegelijkertijd procedures in gang gezet om weer nieuwe mensen benoemd te krijgen. Ik vind het positief dat er wisselingen plaatsvinden. Ik zeg altijd: het is niet erg een goede burgemeester te verliezen, we moeten er alleen voor zorgen dat er een goede voor terugkomt. Ik merk uit de belangstelling dat Utrecht onverminderd populair is. In goede samenwerking met de diverse vertrouwenscommissies zijn we er in de afgelopen tijd steeds in geslaagd uitstekende waarnemers en definitieve kandidaten benoemd te krijgen. U mag erop vertrouwen dat ik aan dit onderdeel van mijn functie grote aandacht blijf besteden. Wat ik ook belangrijk vind zijn de contacten

met onze dijkgraven. Door de ligging van Utrecht hebben we ondanks het bescheiden oppervlak te maken met vier waterschappen. De contacten tussen gemeenten, waterschappen en de provincies vind ik van groot belang. Het provinciale beleid en het beleid van de waterschappen moeten goed op elkaar worden afgestemd. Overlappingsen moeten worden voorkomen. Voor de burger bestaat er uiteindelijk maar één overheid. Daarnaast kunnen we veel van elkaar leren.

De provincies hebben de afgelopen jaren weer eens helder op papier gezet wat zij zien als hun kerntaken. Onverkort zijn dat overigens dezelfde die reeds in 2010 werden beschreven in Profiel provincies. Ik noem ze nog eens:

- Duurzame ruimtelijke ontwikkeling en waterbeheer
- Milieu, energie en klimaat
- Vitaal platteland
- Natuurbeheer en ontwikkeling natuurgebieden
- Regionale bereikbaarheid
- Regionaal openbaar vervoer
- Regionale economie
- Culturele infrastructuur en monumentenzorg
- Kwaliteit van het openbaar bestuur.

Ik kan u aanraden om Compas 2020 met als titel “Samenwerken aan een sterke regio” nog eens door te lezen. Kort, helder en to the point geformuleerd. Gaarne zou ik vanmiddag aan al die onderwerpen eens uitgebreid aandacht willen besteden. Ik zal dat echter niet doen. Bovendien krijg ik de gelegenheid dat de komende tijd te doen. Waarom ik de onderwerpen toch noem is om nog eens duidelijk te maken hoe belangrijk deze zijn in een zo zwaar belaste en kwetsbare provincie als Utrecht. Bij vrijwel alle beslissingen, strijden prioriteiten om de voorrang. Dat maakt het besturen van deze mooie provincie zo bijzonder uitdagend. Het provinciaal bestuur van Utrecht wil de provincie alle kansen geven zich economisch verder te ontwikkelen. Wij dragen zorg voor natuur en milieu. Wij zijn van belang voor verkeersontsluiting, niet alleen voor ons zelf, maar ten behoeve van een groot deel van ons land. Vrijwel iedereen die met het openbaar vervoer reist, doorkruist onze provincie. Wij zijn trots op alle cultuurhistorische objecten en het provinciaal bestuur zoekt en bepaalt uiteindelijk het evenwicht tussen al deze belangen. De provinciale verkiezingen zijn van groot belang, juist als het gaat om de afweging tussen al deze strijdende belangen. Ik roep u op om ieder geval gebruik te maken van uw kostbare stemrecht.

Tot slot nog een onderwerp dat mij na aan het hart ligt. Burgemeesters en Commissarissen hebben er een taak bij gekregen, echter, zonder dat het instrumentarium is aangepast. In de Gemeentewet en in de Provinciewet is nadrukkelijk opgenomen dat “integriteit” een aandachtgebied is. Bij de vorming van colleges van B&W hebben de Utrechtse burgemeesters deze verantwoordelijkheid serieus genomen. Ik ben van plan dat ook te doen bij de vorming van een nieuw college van GS. Dat laat overigens onverlet de verantwoordelijkheid die er ligt bij politici zelf en natuurlijk bij hun partij. De politiek ligt onder een vergrootglas en wij moeten gezamenlijk zorgen dat ons imago wordt verbeterd. Integriteit van de politiek en van hen die daarin werkzaam zijn, moet daarom boven alle twijfel verheven zijn.

Meneer de voorzitter, opnieuw ben ik geïnstalleerd als Commissaris van de Koning in Utrecht. Toen ik gevraagd werd om tijdelijk deze prachtige functie te vervullen, had ik nooit verwacht dat er nog een verlenging in zou zitten. Ik verheug mij zeer op deze verlenging en ik beloof u mijn volledige inzet en toewijding.

APPLAUS

Heel hartelijk dank voor uw aanwezigheid en we zien elkaar zo terug in de zaal hiernaast.